

Downloaded via the EU tax law app / web

V?c C-377/08

EGN BV – Filiale Italiana

v.

Agenzia delle Entrate – Ufficio di Roma 2

(žádost o rozhodnutí o p?edb?žné otázce podaná Corte suprema di cassazione)

„Šestá sm?rnice o DPH – ?lánek 17 odst. 3 písm. a) – Odpo?et a vrácení DPH zaplacené na vstupu – Telekomunika?ní služby – Poskytování služeb zákazníkovi usazenému v jiném ?lenském stát? – ?lánek 9 odst. 2 písm. e) – Ur?ení místa poskytování služeb“

Shrnutí rozsudku

Da?ová ustanovení – Harmonizace právních p?edpis? – Dan? z obratu – Spole?ný systém dan? z p?ídané hodnoty – Odpo?et dan? zaplacené na vstupu – Zboží a služby použité za ú?elem pln?ní osoby povinné k dani uskute?n?ných v jiné zemi

[Sm?rnice Rady 77/388, ?l. 17 odst. 3 písm. a)]

?lánek 17 odst. 3 písm. a) šesté sm?rnice 77/388 o harmonizaci právních p?edpis? ?lenských stát? týkajících se daní z obratu, ve zn?ní sm?rnice 95/7, musí být vykládán v tom smyslu, že poskytovatel telekomunika?ních služeb, který je usazen na území n?kterého ?lenského státu, má na základ? tohoto ustanovení v tomto ?lenském stát? nárok na odpo?et nebo vrácení dan? z p?ídané hodnoty zaplacené na vstupu v souvislosti s telekomunika?ními službami poskytnutými podnikem se sídlem v jiném ?lenském stát?, pokud by takovýto poskytovatel služeb tento nárok m?l, kdyby byly p?edm?tné služby poskytnuty v prvn? uvedeném ?lenském stát?.

(viz bod 34 a výrok)

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (sedmého senátu)

2. ?ervence 2009(*)

„Šestá sm?rnice o DPH – ?lánek 17 odst. 3 písm. a) – Odpo?et a vrácení DPH zaplacené na vstupu – Telekomunika?ní služby – Poskytování služeb zákazníkovi usazenému v jiném ?lenském stát? – ?lánek 9 odst. 2 písm. e) – Ur?ení místa poskytování služeb“

Ve v?ci C?377/08,

jejímž p?edm?tem je žádost o rozhodnutí o p?edb?žné otázce na základ? ?lánku 234 ES, podaná rozhodnutím Corte suprema di cassazione (Itálie) ze dne 23. dubna 2008, došlým Soudnímu

dvoru dne 18. srpna 2008, v řízení

EGN BV – Filiale Italiana

proti

Agenzia delle Entrate – Ufficio di Roma 2,

SOUDNÍ DVŮR (sedmý senát),

ve složení A. Ó Caoimh (zpravodaj), předseda senátu, J. N. Cunha Rodrigues a J. Klučka, soudci,

generální advokát: D. Ruiz-Jarabo Colomer,

vedoucí soudní kanceláře: R. Grass,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za EGN BV – Filiale Italiana G. Boniellem a G. Polaccem, avvocati,
- za Komisi Evropských společenství A. Aresuem a M. Afonso, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věci bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 17 odst. 3 písm. a) šesté směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obrátu – Společný systém daní z přidané hodnoty: jednotný základ daní (Úř. věst. L 145, s. 1), ve znění směrnice Rady 95/7/ES ze dne 10. dubna 1995 (Úř. věst. L 102, s. 18, dále jen „šestá směrnice“).

2 Tato žádost bylo podána v rámci sporu mezi společnostmi EGN BV – Filiale Italiana (dále jen „EGN“) a Agenzia delle Entrate – Ufficio di Roma 2 (Správa daní a poplatků – pracoviště č. 2, dále jen „Agenzia“) ohledně rozhodnutí Agenzia nepovolit odpočet daní z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) u telekomunikačních služeb, které společnost EGN poskytla za rok 1999.

Právní rámec

Právní úprava Společenství

3 Sedmý bod odvodňující šesté směrnice stanoví:

„vzhledem k tomu, že určení místa, kde dochází ke zdanitelnému plnění, bylo předmětem sporů o příslušnost mezi členskými státy, zejména co se týče dodání zboží s instalací nebo montáží a poskytování služeb; že aťkoliv místem, kde dochází k poskytnutí služby, by mělo v zásadě být místo, kde má osoba poskytující službu sídlo své podnikatelské činnosti, mělo by být toto místo definováno tak, že se nachází v zemi osoby, které je služba poskytována, zejména v případě určitých služeb poskytovaných mezi osobami povinnými k dani, kde jsou náklady služeb zahrnuty v ceně zboží.“

4 Článek 2 bod 1 šesté směrnice stanoví, že „[p]ředmětem [DPH] je [...] poskytování služeb

za protiplnění uskutečně v tuzemsku osobou povinnou k dani, která jedná jako taková“.

5 §lánek 4 odst. 1 a 2 šesté sm?rnice stanoví:

„1. ‚Osobou povinnou k dani‘ se rozumí jakákoliv osoba, která na n?jakém míst? provádí samostatn? n?kterou z hospodá?ských ?inností vymezených v odstavci 2, a to bez ohledu na ú?el nebo výsledky této ?innosti.

2. Mezi hospodá?ské ?innosti uvedené v odstavci 1 náleží veškerá ?innost producent?, obchodník? a poskytovatel? služeb v?etn? t?žební a zem?d?lské ?innosti a ?innosti p?i výkonu svobodných a jiných obdobných povolání. Za hospodá?skou ?innost se rovn?ž považuje využívání hmotného nebo nehmotného majetku za ú?elem získávání pravidelného p?íjmu z n?j.“

6 §lánek 9 odst. 1 a odst. 2 písm. e) šesté sm?rnice stanoví:

„1. Za místo poskytování služby se považuje místo, kde má poskytovatel sídlo své hospodá?ské ?innosti nebo stálou provozovnu, z níž službu poskytuje, a nemá-li takové sídlo ?i provozovnu, místo, kde má trvalé bydlišt?, pop?ípad? místo, kde se obvykle zdržuje.

2. Nicmén?,

[...]

e) za místo poskytování následujících služeb, jsou-li poskytovány zákazník?m usazeným mimo Spole?enství, nebo osobám povinným k dani usazeným ve Spole?enství, ale nikoliv ve stejné zemi jako dodavatel, se považuje místo, kde má zákazník sídlo své hospodá?ské ?innosti nebo stálou provozovnu, pro kterou je služba poskytována, a nemá-li takové úst?edí ?i provozovnu, místo, kde má trvalé bydlišt?, pop?ípad? místo, kde se obvykle zdržuje:

- p?evody a poskytnutí autorských práv, patent?, licencí, ochranných známek a podobných práv,
- propaga?ní služby,
- služby poradc?, technik?, poradenských organizací, advokát?, ú?etních a další podobné služby, jakož i zpracování dat a poskytování informací,
- závazek zcela nebo z?ásti nevykonávat podnikatelskou ?innost nebo neuplat?ovat právo uvedené v tomto písmenu e),
- bankovní, finan?ní a pojiš?ovací operace v?etn? zajiš?ení, s výjimkou nájmu bezpe?nostních schránek,
- poskytování zam?stnanc?,
- služby zprost?edkovatel?, kte?í jednají jménem a na ú?et t?etích osob, poskytují-li služby citované v tomto písmenu e),
- nájem movitého hmotného majetku, s výjimkou všech dopravních prost?edk?.“

7 §lánek 17 šesté sm?rnice zní následovn?:

„1. Nárok na odpo?et dan? vzniká okamžikem vzniku da?ové povinnosti z odpo?itatelné dan?.

2. Jsou-li zboží a služby použity pro ú?ely jejich zdanitelných pln?ní, je osoba povinná k dani

oprávněna odpovízt od daně, kterou je povinna odvézt:

a) [DPH], která je splatná nebo byla odvedena s ohledem na zboží nebo služby, jež jí byly nebo mají být dodány v tuzemsku jinou osobou povinnou k dani [je splatná nebo byla odvedena v tuzemsku s ohledem na zboží nebo služby, jež jí byly nebo mají být dodány jinou osobou povinnou k dani];

[...]

3. členské státy mohou priznat každé osobě povinné k dani nárok na odpovzet nebo vrácení [DPH] uvedený v odstavci 2, je-li zboží a služby použito za účelem:

a) plnění souvisejících s hospodářskými činnostmi uvedenými v čl. 4 odst. 2, která byla uskutečnena v jiné zemi a na která by se vztahoval nárok na odpovzet daně, kdyby byla uskutečnena v tuzemsku;

[...]"

8 Rozhodnutí Rady 97/207/ES ze dne 17. března 1997, kterým se Italské republice povoluje uplatňovat opatření odchylná se od článku 9 šesté směrnice 77/388 (Úř. věst. L 86, s. 19, citace z uvedeného rozhodnutí použité v textu tohoto rozsudku jsou neoficiálním překladem), přijaté na základě žádosti uvedeného členského státu, stanoví:

„článek 1

Odchylně od čl. 9 odst. 1 [šesté směrnice] se Italské republice povoluje vztáhnout čl. 9 odst. 2 [písm.] e) uvedené směrnice i na telekomunikační služby. [...]

Za telekomunikační služby se považují služby vztahující se k přenosu, vysílání a přijmu signálů, písma, obrazu a zvuku nebo informací jiného druhu po okruzích, rádiovými, optickými nebo jinými prostředky využívajícími elektromagnetických vln, včetně převedení či předání práv na užívání zařízení pro takový přenos, vysílání či příjem.

článek 2

Toto rozhodnutí lze použít na telekomunikační služby, u nichž se zdanitelné plnění uskutečnilo nejdříve 1. ledna 1997. [...]

článek 3

Povolení obsažené v tomto rozhodnutí platí až do 31. prosince 1999, nebo do dne, kdy vstoupí v platnost směrnice, kterou dojde ke změně místa zdanění telekomunikačních služeb, stane-li se tak před 31. prosincem 1999.

článek 4

Toto rozhodnutí je určeno Italské republice.“

9 Po vydání rozhodnutí 97/207 byla směrnicí Rady 1999/59/ES ze dne 17. června 1999, kterou se mění směrnice 77/388 (Úř. věst. L 162, s. 63; Zvl. vyd. 09/01, s. 324), do čl. 9 odst. 2 písm. e) šesté směrnice doplněna s účinností od 1. ledna 2000 devátá odrážka, která zní:

„telekomunikace. Za telekomunikační služby se považují služby vztahující se k přenosu, vysílání a přijmu signálů, písma, obrazu a zvuku nebo informací jiného druhu po okruzích, rádiovými, optickými nebo jinými prostředky využívajícími elektromagnetických vln, včetně souvisejícího

převedení a přídělení práv na užívání zařízení pro takový přenos, vysílání a příjem. Telekomunikační služby ve smyslu tohoto ustanovení zahrnují rovněž poskytování přístupu do celosvětových informačních sítí.“

Vnitrostátní právní úprava

10 Šestá směrnice byla do italského práva provedena nařízením prezidenta republiky č. 633 ze dne 26. října 1972 o zavedení a úpravě daně z přidané hodnoty (běžný doplněk GURI č. 292, ze dne 11. listopadu 1972), ve znění pozdějších změn (dále jen „nařízení č. 633/1972“).

11 Článek 7 odst. 4 písm. d) nařízení č. 633/1972, který se týká daňové teritoriality, mimo jiné stanoví, že „[p]oskytování telekomunikačních služeb [...] se považuje za uskutečněné v tuzemsku, jsou-li tyto služby poskytovány osobám, které na tomto území mají trvalé bydliště, nebo osobám, které se tam zdržují a nezdíly si trvalé bydliště v zahraničí, jakož i tehdy, jsou-li poskytovány stálým provozovněm zřízeným v Itálii osobami, které mají trvalé bydliště nebo se zdržují v zahraničí, ledaže jsou tyto služby využívány mimo území [Společenství].“ Odstavec 4 písm. e) uvedeného článku dále stanoví, že „služby (a plnění) uvedené v písmenu d), které jsou poskytovány osobám majícím trvalé bydliště nebo zdržujícím se v jiných členských státech [Společenství], se považují za uskutečněné v tuzemsku, pokud zákazník není osobou povinnou k dani ve státě, kde má trvalé bydliště nebo kde se zdržuje“.

12 Článek 19 odst. 1 nařízení č. 633/1972 upravuje odpot DPH „u zboží a služeb dovezených nebo pořízených pro účely podnikatelské činnosti nebo pro výkon povolání nebo řemesla“. Odstavec 2 téhož článku stanoví, že DPH nelze odpot, jestliže se nákup nebo dovoz týká „plnění, která jsou od daně osvobozena, a v každém případě plnění, která DPH nepodléhají“. Podle odstavce 3 písm. b) uvedeného článku však platí, že „zákaz odpotu podle odstavce 2 se neuplatní, jsou-li výše uvedenými plněními [...] plnění uskutečněná v jiné zemi, na která by se nárok na odpot daně vztahoval, kdyby byla uskutečněna v tuzemsku“.

13 Článek 30 odst. 2 písm. d) nařízení č. 633/1972 stanoví, že v případě, kdy se v ročním přiznání k DPH vykáže nadměrný odpot, může se osoba povinná k dani rozhodnout, zda částku nadměrného odpotu z předchozího roku odpote následující rok, nebo zda požádá o celkové a čiástečné vrácení částky nadměrného odpotu, „pokud převážně uskutečňuje plnění, která s ohledem na článek 7 dani nepodléhají“.

Spor v povodním řízení a předběžná otázka

14 EGN je italskou dceřinou společností EGN – Equant Global Network BV, společností založené podle nizozemského práva, kterou ovládá společnost Société internationale de télécommunications aéronautiques, družstevní společnost založená v roce 1949 podle belgického práva jedenácti leteckými společnostmi s cílem vybudovat telekomunikační systém určený speciálně pro leteckou dopravu.

15 V průběhu roku 1999 poskytovala společnost EGN telekomunikační služby společnosti Ensys Ltd, která má sídlo v Irsku, kde je osobou povinnou k DPH, a kterou také ovládá Société internationale de télécommunications aéronautiques.

16 Vzhledem k tomu, že tyto služby v Itálii nepodléhaly DPH, protože podmínka týkající se usazení v tomto členském státě stanovená v čl. 7 odst. 4 písm. d) nařízení č. 633/1972 nebyla splněna, společnost EGN, jež soustavně vykazovala přeplatek na DPH tvořený daní na vstupu, kterou platila svým dodavatelům usazeným v Itálii, se dne 7. února 2000 obrátila na Agenzia s žádostí o vrácení DPH za rok 1999 ve výši 9 400 000 000 ITL a zbývajících poplatků na dani vypočteného za předchozí roky ve výši 101 968 000 ITL.

17 Uvedená žádost o vrácení daní byla rozhodnutím Agenzia ze dne 23. března 2001 zamítnuta z důvodu, že podmínky pro odpočet nebo vrácení DPH zaplacené společností EGN na vstupu nebyly splněny.

18 V rozsudku ze dne 10. září 2001 dospěl Commissione tributaria provinciale di Roma, který rozhodoval o žalobě společnosti EGN proti uvedenému zamítavému rozhodnutí, k názoru, že žalobkyně měla na základě článku 7 nařízení č. 633/1972 nárok na odpočet DPH z plnění nepodléhajících této dani, která by však v souladu s čl. 19 odst. 3 písm. b) uvedeného nařízení byla zdanitelná, kdyby byla uskutečněna v Itálii.

19 Agenzia se proti uvedenému rozsudku odvolala a Commissione tributaria regionale del Lazio jej rozsudkem ze dne 19. září 2003 zrušil a zamítl také žádosti EGN o přiznání nároku na odpočet DPH a o vrácení částek zaplacených na vstupu. Tento soud měl totiž za to, že čl. 19 odst. 3 písm. b) nařízení č. 633/1972 není použitelný, protože výraz „plnění uskutečněná v jiné zemi, na která by se nárok na odpočet daní vztahoval, kdyby byla uskutečněna v tuzemsku“, se týká pouze plnění, která byla fakticky uskutečněna v zahraničí. Podle tohoto soudu nelze k právní fikci extraterritoriality upravené v čl. 7 odst. 4 písm. e) uvedeného nařízení přihlídnout, protože neexistuje žádná norma, která by tuto uměle vytvořenou a fiktivní extraterritorialitu kladla na rovné extraterritorialitě skutečné. Vzhledem k tomu, že předemtné telekomunikační služby v Itálii nepodléhají DPH, čl. 19 odst. 2 téhož nařízení tedy vylučuje, že by se na ně mohl vztahovat nárok na odpočet nebo vrácení DPH zaplacené na vstupu.

20 Předkládající soud, kterémuž společnost EGN podala dovolání, konstatoval, že příslušná ustanovení šesté směrnice byla vnitrostátními soudy nižších stupňů vykládána různě, a pokládá si otázku, zda výklad, jaký provedl Commissione tributaria regionale del Lazio, nevede k narušení hospodářské soutěže. Vzhledem k tomu, že v případě poskytování telekomunikačních služeb do jiného členského státu je místem, kde je DPH splatná, místo, kde je usazen zákazník, by se totiž poskytovatel takovýchto služeb nacházel v nepříznivé situaci ve srovnání s poskytovatelem těchto služeb uskutečňovaných v rámci jednoho a téhož členského státu.

21 Za těchto podmínek se Corte suprema di cassazione rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Umožňuje čl. 17 odst. 3 písm. a) [šesté směrnice] poskytovateli, který by měl při poskytnutí nebo dovozu zboží souvisejícího s [telekomunikačními službami] nárok na odpočet DPH, kdyby tatáž plnění uskutečňoval ve vlastní zemi, aby tento odpočet provedl v případě poskytování telekomunikačních služeb mezi osobami povinnými k dani, které se obvykle zdržují v různých členských státech Společenství, jsou-li služby poskytovány osobě povinné k DPH?“

K předběžné otázce

22 Podstatou předběžné otázky předkládajícího soudu je, zda je třeba čl. 17 odst. 3 písm. a) šesté směrnice vykládat v tom smyslu, že takový poskytovatel telekomunikačních služeb, o jakého jde ve věci v původním řízení a který je usazen na území některého členského státu, má na základě tohoto ustanovení v tomto členském státě nárok na odpočet nebo vrácení DPH zaplacené

na vstupu v souvislosti s telekomunikačními službami poskytnutými podnikem usazenému v jiném členském státě.

23 Je třeba připomenout, že podle čl. 17 odst. 3 písm. a) šesté směrnice má každá osoba povinná k DPH ve smyslu čl. 4 odst. 1 této směrnice nárok na odpočet nebo vrácení DPH, jsou-li služby, za které byla tato daň na vstupu zaplacená, použity na hospodářské činnosti uvedené v odstavci 2 tohoto článku 4, které byly provedeny v jiné zemi a na které by se nárok na odpočet daně vztahoval, kdyby tyto činnosti byly provedeny v tuzemsku.

24 V daném případě je nesporné, že EGN je v Itálii osobou povinnou k DPH, protože v tomto členském státě vykonává hospodářské činnosti spočívající v poskytování telekomunikačních služeb, na které se vztahují ustanovení čl. 4 odst. 1 a 2 šesté směrnice.

25 Z předkládacího rozhodnutí také vyplývá, že jsou-li tyto služby poskytovány zákazníkům usazeným v Itálii, pak jsou podle čl. 17 odst. 2 písm. a) šesté směrnice ve spojení s jejím čl. 2 bodem 1 plněnými uskutečnými v tomto členském státě, která tam zakládají nárok na odpočet nebo vrácení DPH zaplacené na vstupu.

26 K určení, zda v případě telekomunikačních služeb poskytovaných takovým podnikem, jakým je v Itálii usazená společnost EGN, podnikem, jehož sídlo se nachází v jiném členském státě, v tomto případě v Irsku, vzniká v první uvedené členském státě nárok na odpočet nebo vrácení DPH zaplacené na vstupu, je za těchto podmínek třeba zkoumat, zda lze taková plnění považovat za „uskutečněná v jiné zemi“ ve smyslu čl. 17 odst. 3 písm. a) šesté směrnice.

27 V tomto ohledu je třeba připomenout, že článek 9 šesté směrnice obsahuje pravidla pro určení daňové příslušnosti v případě poskytování služeb. Zatímco odstavec 1 uvedeného článku k tomu stanoví obecné pravidlo, odstavec 2 téhož článku uvádí řadu případů zvláštní daňové příslušnosti. Cílem těchto ustanovení je jednak předejít sporům o příslušnost, které by mohly mít za následek dvojí zdanění, a jednak zabránit situaci, kdy by ke zdanění vůbec nedošlo (viz zejména rozsudky ze dne 26. září 1996, Dudda, C-327/94, Recueil, s. I-4595, bod 20; ze dne 6. listopadu 2008, Kollektivavtalsstiftelsen TRR Trygghetsrådet, C-291/07, Sb. rozh. s. I-8255, bod 24, a ze dne 19. února 2009, Athesia Druck, C-1/08, Sb. rozh. s. I-0000, bod 20).

28 Rovněž je třeba připomenout, že pokud jde o vztah mezi odstavci 1 a 2 článku 9 šesté směrnice, odstavec 1 uvedeného ustanovení nemá žádnou přednost před jeho odstavcem 2. V každé situaci tak vyvstává otázka, zda se u této situace jedná o jeden z případů uvedených v čl. 9 odst. 2 uvedené směrnice. Pokud ne, spadá do rozsahu působnosti odstavce 1 uvedeného článku [viz zejména rozsudky ze dne 6. března 1997, Linthorst, Pouwels en Scheres, C-167/95, Recueil, s. I-1195, bod 11; ze dne 12. května 2005, RAL (Channel Islands) a další, C-452/03, Sb. rozh. s. I-3947, bod 24, jakož i ze dne 9. března 2006, Gillan Beach, C-114/05, Sb. rozh. s. I-2427, bod 15].

29 Jak vyplývá se sedmého bodu odvodnění šesté směrnice, článek 9 odst. 2 šesté směrnice jako celek směřuje ke zřízení zvláštního režimu pro poskytování služeb mezi osobami povinnými k dani, jejichž cena je obsažena v ceně zboží (výše uvedené rozsudky Dudda, body 22 a 23, jakož i Gillan Beach, body 16 a 17).

30 V daném případě je třeba konstatovat, že na takové telekomunikační služby, jaké jsou předmětem věci v původním řízení, se uplatní zvláštní hraniční úřovatel stanovený v čl. 9 odst. 2 písm. e) šesté směrnice.

31 Je však třeba upřesnit, že pokud jde o období, jehož se věc v původním řízení týká, použití tohoto zvláštního hraničního úřovatele u telekomunikačních služeb nevyplývá ze samotných

ustanovení ?l. 9 odst. 2 písm. e) šesté sm?rnice, jak p?edpokládá p?edkládající soud i spole?nost EGN, nýbrž, jak právem uvedla Komise Evropských spole?enství, z ?l. 1 prvního pododstavce rozhodnutí 97/207, kterým bylo Italské republice na základ? její žádosti povoleno vztáhnout ?l. 9 odst. 2 písm. e) téže sm?rnice odchyln? od odstavce 1 tohoto ?lánku i na telekomunika?ní služby, a to na dobu od 1. ledna 1997 do 31. prosince 1999, nebo do dne, kdy vstoupí v platnost sm?rnice, kterou dojde ke zm?n? odstavce 2 písm. e) tohoto ?lánku. Telekomunika?ní služby byly do ?l. 9 odst. 2 písm. e) šesté sm?rnice dopln?ny až pozd?ji p?ijetím sm?rnice 1999/59, kterou m?ly ?lenské státy za?ít uplat?ovat až od 1. ledna 2000.

32 Ze zn?ní ?l. 9 odst. 2 písm. e) šesté sm?rnice ve spojení s ?l. 1 prvním pododstavcem rozhodnutí 97/207 p?itom vyplývá, že místem poskytování telekomunika?ních služeb pro osoby povinné k dani usazené ve Spole?enství, nikoli však v zemi poskytovatele služeb, je místo, kde má zákazník sídlo své hospodá?ské ?innosti nebo stálou provozovnu, pro kterou je služba poskytována, a nemá-li takové úst?edí ?i provozovnu, místo, kde má trvalé bydlišt?, pop?ípad? místo, kde se obvykle zdržuje.

33 Vzhledem k tomu, že p?íjemce p?edm?tných telekomunika?ních služeb ve v?ci v p?vodním ?ízení je osobou povinnou k dani usazenou v jiném ?lenském stát?, než ve kterém má sídlo poskytovatel t?chto služeb, musí tedy být poskytování uvedených služeb považováno za „uskute?né v jiné zemi“ ve smyslu ?l. 17 odst. 3 písm. a) šesté sm?rnice, a musí proto v ?lenském stát?, kde je tento poskytovatel usazen, zakládat nárok na odpo?et nebo vrácení DPH zaplacené na vstupu, pokud by se na tato pln?ní takový nárok vztahoval, kdyby byla uskute?ována v tomtéž ?lenském stát?.

34 S ohledem na výše uvedené je t?eba na položenou otázku odpov?d?t tak, že ?l. 17 odst. 3 písm. a) šesté sm?rnice musí být vykládán v tom smyslu, že takový poskytovatel telekomunika?ních služeb, o jakého jde ve v?ci v p?vodním ?ízení a který je usazen na území n?kterého ?lenského státu, má na základ? tohoto ustanovení v tomto ?lenském stát? nárok na odpo?et nebo vrácení DPH zaplacené na vstupu v souvislosti s telekomunika?ními službami poskytnutými podnikem se sídlem v jiném ?lenském stát?, pokud by takovýto poskytovatel služeb tento nárok m?l, kdyby byly p?edm?tné služby poskytnuty v prvn? uvedeném ?lenském stát?.

K náklad?m ?ízení

35 Vzhledem k tomu, že ?ízení má, pokud jde o ú?astníky p?vodního ?ízení, povahu inciden?ního ?ízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu p?ed p?edkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech ?ízení p?íslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé p?edložením jiných vyjád?ení Soudnímu dvoru než vyjád?ení uvedených ú?astník? ?ízení se nenahrazují.

Z t?chto d?vod? Soudní dv?r (sedmý senát) rozhodl takto:

?lánek 17 odst. 3 písm. a) šesté sm?rnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. kv?tna 1977 o harmonizaci právních p?edpis? ?lenských stát? týkajících se daní z obratu – Spole?ný systém dan? z p?ídané hodnoty: jednotný základ dan?, ve zn?ní sm?rnice Rady 95/7/ES ze dne 10. dubna 1995, musí být vykládán v tom smyslu, že takový poskytovatel telekomunika?ních služeb, o jakého jde ve v?ci v p?vodním ?ízení a který je usazen na území n?kterého ?lenského státu, má na základ? tohoto ustanovení v tomto ?lenském stát? nárok na odpo?et nebo vrácení dan? z p?ídané hodnoty zaplacené na vstupu v souvislosti s telekomunika?ními službami poskytnutými podnikem se sídlem v jiném ?lenském stát?, pokud by takovýto poskytovatel služeb tento nárok m?l, kdyby byly p?edm?tné služby poskytnuty v prvn? uvedeném ?lenském stát?.

Podpisy.

* Jednací jazyk: italština.